Mira què fan ara!

L'altre dia em vaig sorprendre a mi mateix mirant una estona la tele, perquè generalment no ho faig mai. Em molesten els anuncis, invasius i cridaners, mentiders i reiteratius, però sobretot em fastigueja aquest univers que es desenrotlla de cadena en cadena, groller, mesquí i carrincló. Només en salvo TV3 i no pas tota la programació, només els programes més reposats, els més intel·ligents i els informatius, tot i que darrerament tampoc els miro, si no és en una ocasió especial. En un dia normal, només veient els trenta segons inicials ja n'hi ha prou per saber com va el món.

No sé si són coses de l'edat, que també, però per mi la televisió ha perdut tot el seu interès. No crec que sigui un problema exclusiu meu, ni d'aquest país, suposo que molta gent compartirà el meu criteri. La diferència rau, crec jo, en el fet que en moltes cases el televisor és ja només un element de companyia, un aparell que està sempre engegat, facin el que facin, com un fil musical acompanyat d'imatges pampalluguejants.

És evident que el mitjà televisiu haurà de canviar si vol sobreviure, de fet ja ho està fent, però d'una manera molt perillosa, perquè es deixa portar per les audiències, més suposades que reals, que actuen de «selecció natural». El que passa és que en aquest cas «la natura» no és l'element més clarivident, sinó tot el contrari. Això també ho pensava Clive Barker, un dels autors més aclamats del gènere de terror i fantasia, ell deia que la televisió és el primer sistema veritablement democràtic, el primer accessible per a tot el món i completament governat pel que vol la gent. Però el més terrible –afegia– és precisament el que vol la gent.

La televisió ha creat un món esquizofrènic en el qual –alertava el sociòleg francès Alain Touraine–, entre l'individu i el global, no hi ha res. I Umberto Eco també deia que «La civilització democràtica se salvarà únicament si fa del llenguatge de la imatge una provocació a la reflexió crítica, i no una invitació a la hipnosi». O sigui, com en aquell esquetx de La Trinca en què la iaia, passés el que passés al seu voltant, mirava la tele i sempre saltava dient: «Mira què fan ara!».

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/01/27/mira-que-ara/892425.html?utm_source=rss